

Arrest

nr. 219 202 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 7 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op 11 oktober 2018. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“De heer / mevrouw;
naam en voornaam; R. J. M.
geboortedatum: (...)1981
geboorteplaats: Luanda
nationaliteit: Angola*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

*[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visum verklaring dat of die in zijn paspoort' of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)
(...)*

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 15 dagen vanaf 16/03/2018 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zij partner en haar 2 minderjarige kinderen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen van 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 12bis, § 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 41, § 2 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de omzendbrief van 17 september 2013, van de hoorplicht, van het "beginnsel volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens", van het zorgvuldigheidsbeginnsel en van het redelijkheidbeginnsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te

stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Art 12 bis VW §1, 2° stelt dat In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in §2 bedoelde bewijzen overlegt;

De bijlage 13 is een modelformulier. Als de gemeente louter schrijft "is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten " op de beslissing zonder bijkomende uitleg, dan is dat niet aanvaardbaar.

Zonder uitleg kan men onmogelijk weten waarom de documenten die hij voorlegde onvoldoende zijn. Partijen begrijpen ook niet waarom hun samenwoonstcontract wordt niet vermeld. Het dossier werd ook niet zorgvuldig onderzocht. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Zijn aanvraag tot samenwoonst werd gedaan toen verzoeker legaal verbleef –zoals voorgeschreven in art 10 van de Vreemdelingenwet. Maar door het uitstel en afwachten was zijn visum niet meer geldig.

De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met verzoeker gezinsleven met de zonen van zijn partner en ook niet dat mevrouw F. zwanger is van verzoeker, die net zoals de moeder legaal in België verblijft. Het onderzoek van verwerende partij gebeurde uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij zag het feit dat verzoekers partner zwanger is , en hiermee samen met zijn partner een gezin vormt, totaal over het hoofd. Zij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht. Verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoeker. Voorts is het belangrijk om op te merken dat er ernstige hinderpalen bestaan voor het voortzetten van het gezinsleven indien verzoeker het grondgebied zal moeten verlaten. Verzoekers' partner en zonen beschikken over een verblijfsrecht van onbepaalde duur, en men kan niet redelijkerwijze verwachten van hen dat ze deze verworven rechten opgeven om mee te verhuizen met verzoeker. We kunnen dus het volgende concluderen. In casu is er prima facie een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte. De bestreden beslissing zorgt ervoor dat dit gezinsleven totaal verscheurd wordt, en dat verzoeker voor langere tijd zijn dochters en partner niet meer kan zien. De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door geen rekening te houden met verzoekers' gezinsleven met zijn stiefzonen en partner.

Daarnaast heeft verwerende partij ook niet voldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind zoals vereist door artikel 74/13 Vw. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land". Verwerende partij dient volgens artikel 74/11 Vw. overigens niet aan te tonen dat ze op de hoogte is van de specifieke omstandigheden, ze dient er rekening mee te houden, (zie RvV, nr. 98 002 van 27 februari 2013).

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle relevante omstandigheden eigen aan de zaak waarvan ze kennis had. Nergens wordt melding gemaakt van verzoekers partner zwangerschap of Wettelijke samenwoonst, waarmee zij een gezinsleven onderhoudt. Dit vormt een uiterst relevant element, waarvan verzoekers mocht uitgaan dat verwerende partij deze in rekening zou brengen bij het nemen van haar beslissing. Door dit niet te

doen, en door geen rekening te houden met het hoger belang van verzoekers' kind bij het nemen van de bestreden beslissing, schendt verwerende partij artikel 74/13 Vw. Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden: "De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen).

Ten overvloede stelt verzoeker dat volgens art 12 bis §7 vw : In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Er werd duidelijk geen rekening gehouden met het hoger belang van de 2 minderjarige kinderen van verzoeker.

De verzoekende partij wijst er op dat hij niet werd gehoord door de verwerende partij. Hij stipt aan dat indien hij gehoord zou zijn geweest zij er de verwerende partij op had kunnen wijzen dat de bestreden beslissing een onderbreking in zijn gezinsleven met zijn partner zou betekenen.

Hij meent dat indien hij zou zijn gehoord, zulks mogelijks tot een andere beslissing had kunnen leiden. Ter zake verwijst hij naar verschillende arresten van de Raad, waarbij de Raad zich uitspreekt over een schending van artikel 41 van het handvest juncto de hoorplicht.

Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoeker aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met de situatie van verzoeker.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden.

Verzoeker meent dat in casu een onderzoek naar zijn feitelijke situatie volledig afwezig is.

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing.

Dat er geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker en zijn levenspartner wordt veroorzaakt door het feit dat verzoeker voor onbepaalde tijd het land dient te verlaten en zo van zijn levenspartner wordt gescheiden en het door de Dienst Vreemdelingenzaken nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voorde bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van deze beslissing zijn zeer ernstig voor hem.

Het staat buiten kijf dat de tegenpartij de draagkrachtvereiste miskent door het verblijfsrecht van verzoeker te ontkennen met een beslissing die slechts erg summier gemotiveerd is, terwijl de gevolgen van deze beslissing voor verzoeker erg ingrijpend zijn en moeilijk onderschat kunnen worden.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden."

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet. Verzoeker betoogt als volgt.

"Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Daar verzoeker stiefvader is van 2 minderjarige kinderen van mevr L. gemachtigd zijn in België te verblijven en dat hij de artikelen kan invoeren. Bovendien is mevrouw F. zwanger van zijn nieuw partner (verzoeker dus). Er kan slechts een uitzondering gemaakt worden op het recht op gezinsbeleving wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid hiervan kan niet getwijfeld worden. Verzoeker woont effectief samen met zijn partner en hun kinderen, en voedt deze kinderen samen met zijn partner op. Er bestaat geen hechtere band dan deze tussen een ouder en een (jonger) kind. Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven, of diende dit toch alleszins te zijn.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M. en artikel 3.1. van het vierde protocol van het E.V.R.M.

De ingeroepen bepalingen verhinderen bijgevolg dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indient bij de betrokken Belgische diplomatieke of consulaire post. Verder stelt verzoeker dat het voor haar niet mogelijk is om een gezinsleven te hebben in een ander land dan België, nl. Zijn partner hier woont, heeft zijn kinderen en werkt.

Conform de rechtspraak van het EHRM dienen nationale overheden bij het maken van een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM terdege rekening te houden met dergelijke "specifieke omstandigheden eigen aan de zaak" en is de bestreden beslissing op dat vlak behept met een onzorgvuldigheid (RvV 22 februari 2018, nr. 200 119)."

2.3 Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Waar verzoeker verwijst naar de omzendbrief van 17 september 2013, zet hij voor het overige niet in concreto uiteen om welke redenen hij hiernaar refereert zodat deze verwijzing niet dienstig is.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hierbij behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat hij zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats mag stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum dat of de visumverklaring die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (*“(art.6, eerste lid, van de wet)”*). De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat hij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 16 maart 2018 (datum binnenkomst) en dat bijgevolg het regelmatig verblijf van betrokkene is verstreken. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat gebruik zou zijn gemaakt van een modelformulier van de *“bijlage 13”* of dat *“de gemeente louter schrijft ‘is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten’ op de beslissing zonder bijkomende uitleg”*. Het bestreden bevel vermeldt wel degelijk de juridische en feitelijke gegevens op welke de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor is voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 12bis, § 5 van de vreemdelingenwet en verwijst naar artikel 12bis, § 1, 2° van de vreemdelingenwet verliest verzoeker uit het oog dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dat niet werd genomen met toepassing van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker omtrent dit artikel is dan ook niet dienstig. Dezelfde vaststelling dringt zich op waar verzoeker verwijst naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt verder onder verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM dat geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven met de zonen van zijn partner, evenmin als met de zwangerschap van mevrouw F.

Vooreerst merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen verzoeker niet automatisch recht op verblijf geeft en dat ook het feit dat verzoeker samenwoont met zijn partner en haar 2 minderjarige kinderen, hem niet automatisch recht op verblijf geeft. Verzoeker gaat dan ook voorbij aan de motieven waar hij meent dat met deze elementen geen rekening werd gehouden. Bovendien toont hij het belang niet aan van zijn grief daar hij niet hard maakt dat het vermelden van een samenwoonstcontract wel een automatisch recht op een verblijf zou geven, *quod non in casu*.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat deze verwijzingen kaderen in het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel van het EVRM bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Nog daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM en/of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringsplicht in zich dragen, dient te worden herhaald dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen, en met de samenwoning met de partner en haar 2 minderjarige kinderen. Verder motiveert de bevoegde gemachtigde dat wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar verzoeker een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Tevens stelt hij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en onder verwijzing naar vaste rechtspraak van de Raad van State benadrukt hij dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Derhalve wordt het gezinsleven niet betwist en wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd in het kader van (een belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd en dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker meermaals aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de zwangerschap van mevrouw F. toont hij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan op de hoogte was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker vermeldt dan wel een “*attest zwangerschap*” onder stuk 2 bij zijn verzoekschrift; de Raad stelt echter vast dat dit stuk niet bij het

verzoekschrift wordt gevoegd. Verzoeker toont ook niet aan dat een stuk in die zin ter kennis werd gebracht aan de gemachtigde. In het “*Verslag Interview dossier ws_201_2018_33590_de*” dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt enkel een kinderwens genoteerd en is er geen sprake van een reeds bestaande zwangerschap.

De Raad merkt hierbij nog op dat het verzoeker ten gepaste tijde vrijstaat te verzoeken de verwijdering tijdelijk uit te stellen met toepassing van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoeker geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Dan moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat zijn partner en haar “*zonen*” beschikken over een verblijfsrecht van onbepaalde duur, en men niet redelijkerwijze kan verwachten dat ze deze verworven rechten opgeven om mee te verhuizen met verzoeker. Hij meent verder dat het gezinsleven totaal verscheurd wordt en dat hij voor langere tijd zijn “*dochters*” en partner niet meer kan zien.

Het loutere feit dat mevrouw en de kinderen een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben, maakt echter niet dat zij zich niet elders kunnen vestigen. Ook het gegeven dat de partner van verzoeker momenteel niet kan reizen wegens zwangerschap of omdat zij pas bevallen is, staat de bestreden beslissing niet in de weg. Het dient immers te worden aangestipt dat indien mevrouw en haar kinderen verzoeker niet kunnen vergezellen, het een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens zijn binnenkomst- en verblijfsdocumenten opnieuw in orde zijn. De Raad merkt hierbij op dat de moderne communicatiemiddelen kunnen zorgen voor regelmatige contacten. Evenmin verhindert het legaal verblijf van de partner en de kinderen dat zij verzoeker kunnen opzoeken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr.170.806). Echter kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch *instrumentarium* (RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De loutere omstandigheid dat verzoeker zonder verblijfsrecht in België een familieleven heeft opgebouwd en een (korte) tijd in België verblijft, kan evenmin hinderpaal vormen om dit familieleven in Angola verder te zetten. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het familieleven in Angola verder te zetten, hij verduidelijkt niet met concrete gegevens dat zijn zwangere partner met legaal verblijf hem niet zou kunnen begeleiden of waarom zij dit niet zou kunnen doen na de bevalling. Ook het hoger belang van het kind waarnaar hij meermaals op algemene wijze verwijst, concretiseert hij niet.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het gezinsleven uitsluitend in België kan uitgebouwd en/of beleefd worden.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoeker heeft zijn gezinsleven in België volledig uitgebouwd zonder verblijfsrecht. Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.

Verzoeker zet verder niet op concrete wijze uiteen waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staft, zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoonst. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij hoe dan ook niet aantoonst dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM – en in de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*artikel 3.1 van het vierde protocol van het E.V.R.M.*” – wordt niet aangetoond. Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld. Gelet op het voorgaande wordt dan ook geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever “*een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar hogerstaande bespreking.

Waar verzoeker de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2 van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In de mate dat verzoeker de hoorplicht aanvoert als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Tevens dient te worden benadrukt dat het vervullen van de hoorplicht hoe dan ook slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien hij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen.

Verzoeker zet uiteen dat indien hij gehoord zou zijn geweest hij erop had kunnen wijzen dat de bestreden beslissing een onderbreking in zijn gezinsleven met zijn partner zou betekenen en dat indien hij zou zijn gehoord, zulks mogelijks tot een andere beslissing had kunnen leiden. Zoals hoger uiteengezet, blijkt wel degelijk dat rekening werd gehouden met zijn gezinsleven en hieromtrent werd gemotiveerd. Verzoeker overtuigt door de aangebrachte elementen aldus niet dat een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van het bestreden bevel had kunnen leiden. Zodoende wordt een schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van de hoorplicht niet aangetoond. De Raad wijst er nog op dat waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde kennen.

Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd naar zijn feitelijke situatie of dat geen rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN